

Нова-та година на единъ злочестникъ.

Въ срѣдъ нощъ срѣщу нова-та година, единъ старецъ стоялъ на прозореца си и глѣдалъ съ единъ поглѣдъ на отколѣшно отчаяние, ту нагорѣ на неподвижно-то съ звѣзди украсено небе, ту надолѣ на тиха-та снѣгопокрита земя, на коя-то никой не билъ толкова злочестъ, колко-то той. Уви! гробъ-тъ му стоялъ близу до него, покрить само съ снѣга на старостъ-та, а не и съ зеленина-та на младостъ-та; и той нѣмалъ нищо да изнесе изъ тоя богатъ свѣтъ, нищо освѣнъ мѣчти, грѣхове и болѣсти, едно съсипано тѣло, една опустяла душа, едно сърдце пълно съ отрова и една старостъ пълна съ раскайване. Негови-тъ хубави младини въртели са сега около него като призраци, и го дърпали на свѣтла-та оная заранъ, кога-то за първъ пѣтъ баща му го турилъ на кръстопѣтя на живота, кръстопѣтъ, кой-то на дѣсно по видѣла-та пѣтека на добродетель-та води къмъ една широка и мирна страна, пълна съ свѣтлина и плодове и Ангели, а на лѣво сваля къмъ крѣтичини-тѣ на порока, въ една тъмна яма, пълна съ накапала отрова, пълна съ разярени змии и мрачни задушителни пари.

А! змии-тѣ били около гърди-тѣ му, и отровни-тѣ капки на языка му, и той знаелъ сега, дѣ ся намира.

Безчувстенъ и съ една неизразима жялостъ викалъ той сега нагорѣ къмъ небе-то: „Върни ми младостъ-та! О тате, тури ма пакъ на кръстопѣтя за да мога другъ изборъ да направя!“

Но Баща и младостъ отколѣ вече били заминали. Той видялъ блудящи огнече да играятъ надъ блата-та и да изгасватъ надъ гробища-та, и извикалъ: това сж жои-тѣ луди дни! Видялъ една звѣзда да бѣга отъ небе-то, да блѣсва въ падание-то си и да са изгубва въ земя-та: това сжмъ азъ! извикало раскръвавено-то му сър-